MRA antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA 2010./1. szám

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” 1 Pt 5,7

A LEGJOBB MÉG EZUTÁN JÖN

Már említettük, hogy sokan azt gondolják, ha Jézust a szívükbe hívják és követésébe szegődnek, akkor ezzel vége lesz számukra minden földi szenvedésnek. De nem így van. Isten gyermekei is szenvednek ezen a földön. Sőt előfordul, hogy többet és komolyabban, mint mások, mert Isten egyre szentebbé és erősebbé kívánja alakítani őket. S mert a szenvedések által sok áldást hoz rájuk és elveszett környezetükre is. Viszont, amikor az élet nehézségei között küzködnek, vagy küzködünk, akkor gyakran elcsüggedünk, s feladjuk a reményt egy szebb és jobb jövővel kapcsolatban. Holott számunkra a legjobb még ezután jön!

Így járhattak a kisázsiai hívők is. Ezért biztatta Péter apostol őket leveleiben ismételten, s írta nekik többek között, hogy: *„Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljetek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek." (1 Péter 4,12-13.)* Mert az Úr napja el fog jönni, de előtte még sok mindennek meg kell történni! Majd a 2 Péter 3-ban meg is említ néhány dolgot, amelyre előbb számíthatnak, s azt is, miként viszonyuljanak az eseményekhez.

Milyen felvilágosításokat és egyben felszólításokat adott Péter apostol az akkori, s egyben nekünk, mai keresztyéneknek ezen levelében? A következőket: 1. Emlékezzetek! 2. Tudjátok! 3. Legyetek készen! 4. Vigyázzatok, meg növekedjetek!

1. **Emlékezzetek!** – Volt első kívánsága, amikor azt írta, hogy *„Ez már a második levél, szeretteim, amelyet hozzátok írok: ezekben emlékeztetés által ébresztgetem tiszta gondolkozásotokat, hogy eszetekbe jussanak a szent próféták előre megmondott szavai, és apostolaitoknak az Úrtól és Üdvözítőtől kapott parancsolatai."* Vagyis arra kérte Isten gyermekeit, hogy próbáik közepette emlékezzenek a próféták biztos és boldogító ígéreteire és az apostolok parancsolataira. Ezt pedig csak úgy tudták megtenni, ha rendszeresen tanulmányozták és így észben tartották az Írásokat, meg az apostolok szavait. De miért volt erre szükségük? Azért, hogy próbáik közepette meg tudják őrizni hitüket és békességüket. S mindez nekünk, ma élő keresztyéneknek is szól. Hisz nekünk is – mindenek előtt – arra van szükségünk, hogy emlékezzünk a próféciákra és az apostolok parancsaira, azaz, hogy állandóan tanulmányozzuk az egész Bibliát; mert különben elfelejtjük biztató és irányt adó szavait. Viszont, ha emlékezünk rájuk, akkor meg tudunk állni a hitben, és nyugodtan el tudjuk viselni mindazt, amit napjainkban még el kell szenvednünk.

2. **Tudjátok!** – Volt Péter apostol második kérése. Vagyis, hogy igetanulmányozásuk alapján tudják és tudjuk meg mi is, hogy mi vár ránk, mielőtt az Úr napja eljön. Mert, ha tudjuk, akkor türelmesebben várunk, mintha tudatlanok volnánk, s váratlanul érnének a különböző események. Sőt, amiről előre tudunk, az nem olyan ijesztő számunkra, amikor bekövetkezik, mint amire nem számítottunk. Vagyis nyugodtabbak is maradunk. Ezért is üzent meg nekünk Isten előre sok mindent próféti által.

Mit tanácsos tudnunk, illetve észben tartanunk, amíg várunk ama napra? Igénk szerint azt, hogy *„...az utólsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezgetik: „Hol van az ő eljövetelének ígérete?"* S ilyen csúfolódók mindig akadtak, s ma még bővebben akadnak. Biztathat bennünket a tudat, hogy az Úr napjára már nem kell sokat várnunk. S legnagyobb próbáink közepette is örömmel tekinthetünk eléje.

De Igénk szerint azt is jó észben tartanunk, illetve tudnunk, hogy az egek és a föld *„vízből és víz által állt elő az Isten szavára."* Majd Isten szavára *„az akkori világ özönvízzel elárasztva elpusztult, a mostani egek és a föld pedig ugyanezen szó által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára."* Vagyis, hogy jelenlegi világunk tűz által fog elpusztulni.

Továbbá – Péter apostol szerint – még azt is jó tudnunk, hogy az Úr másképp számítja az időt, mint mi. Mert *„az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap."* S ha még eddig nem jött el a vég, az nem azért van, mert ő nem tudja átérezni, hogy a mi számításunk szerint milyen hosszú időnek tűnik a várakozás; hanem azért, mert ő arra vár, hogy minnél több ember megtérjen és – ennek következtében – vele tölthesse az örökkévalóságot. Ha ezt is tudjuk, akkor mindjárt nagyobb türelem hat át bennünket várakozásunkban, sőt hálát is adunk szerető Atyánk szerető türelméért.

3. **Legyetek készen!**– Volt Péter apostol harmadik felszólítása, mert *„el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj".* Vagyis az kétségtelen, hogy eljön! De egyben váratlanul jön el, amikor legkevésbbé számítunk rá. Ezért fontos, hogy állandó készenlétben éljünk. Vagy, ahogy Igénk szólt, hogy megfontoljuk, *„Milyen szentül és kegyesen kell"* élnünk nekünk, akik várjuk az Úr napjának eljövetelét! Hogy felkészületlenül ne találjon.

4. **Vigyázzatok és növekedjetek!** – Volt mai Igénk utolsó felszólítása. *„Ti tehát szeretteim, mivel előre tudjátok ezt, vigyázzatok, hogy az elvetemültek tévelygései el ne sodorjanak, és saját biztos meggyőződéseteket el ne veszítsétek. Inkább növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében."* Vagyis, mindezek tudatában ne csak szentül, hanem vigyázva, illetve óvakodva minden tévelygéstől, egyre jobban növekedjünk a Biblia és az Úr ismeretében, hogy mindvégig megállhassunk; azaz el ne sodortassunk.

Péter apostol féltette a kisázsiai keresztyéneket, ezért írt nekik ismételten arról, hogy – az Úr napjának biztos elérkezése tudatában – hogyan viseljék el a szenvedéseket, és miként éljenek. Mivel mi arra a napra még mindmáig várunk, felszólításai nekünk is szólnak. Mert nekünk is fontos, vagy még fontosabb, mint akkor, hogy emlékezzünk a próféták üzeneteire és az apostolok tanításaira; tudjuk, illetve tartsuk észben mindazon dolgokat, amelyek megelőzik az Úr napjának eljövetelét; legyünk készen, azaz éljünk szentül; s mindvégig vigyázzunk és növekedjünk! Akkor kibeszélhetetlen boldogság vár ránk ama napon. HISZ RÉSZÜNKRE A LEGJOBB MÉG EZUTÁN JÖN!

Mátrainé Fülöp Irma

KERTÉSZKEDÜNK

Hamarosan itt a tavasz, s előbb-utóbb előkerülnek a metszőollók, ásók, kapák, mert hozzá kell kezdeni a kerti munkákhoz. Nálunk ez érdekesen zajlott hosszú ideig, ugyanis középső lányunk született „természetvédő". Már egészen kicsi korában vonzódott mindenhez, ami élt és mozgott. Az óvodában gilisztákat ásott ki a földből, s azokat gondosan összegyűjtötte. Aztán egyik nap hason fekve találtam az udvaron, s már éppen készültem összeszidni, hogy megfázik, s igazán tudhatná, hogy ilyet nem tehet, amikor sugárzó arccal rám nézett, s közben a földre mutatott: „Anya, nézd! Hangyatojásokat menekítenek a hangyák! Nézd milyen szépek!" Aztán, amikor idősebb lett, ásás közben le kellett állni, mert hangya fészket kellett lefényképezni, hogy aztán a számítógépen felnagyítva tanulmányozni lehessen a felépítését. Pókokat figyelt meg, ahogy szövik a hálójukat, s aztán a háló segítségével elejtik az áldozatukat. Nyaranként madár itatót üzemeltetett, s a mai napig üzemeltet az udvaron, melyet kánikulai napokon naponta többször feltölt, hogy legyen friss vize a madaraknak, melyet azok csapatos ott léttel, s néha igazán vidám, szemet-lelket gyönyörködtető pancsolással értékelnek. Télen persze madáreleség kerül a teraszra...

Nem is lett volna ebből semmi konfliktusunk, nem zavart ez a szokása. (No egyszer-kétszer, a felettébb sáros körmöket, ruhákat látva, azért tettem egy-két megjegyzést, pedig ha visszagondolok gyerekkoromra, nekem is volt „csigafarmom", s Anyukám is megadóan tűrte, míg meg nem untam a játékot. Aki nem tudná, mi a csigafarm, azok kedvéért elárulom, hogy ez egy vödör éti csigát jelentett, melyeket gondosan összegyűjtöttem az árokparton, s aztán reggelenként az udvar különböző pontjairól újra egybetereltem, mert azok „nem tudva a rendet", minden reggelre szanaszét másztak...) Tehát, valóban nem zavart lányom természet iránti vonzalma, sőt még örültem is neki, hadd tanuljon a gyerek...

Igen, ám de akkor kezdődtek a bajok, amikor a metszésre került a sor. Mérgesen állt ugyanis a fa alatt, majd elkezdett kiabálni. „Mit csináltok?! Azonnal hagyjátok abba! Nem gondoltok arra, mennyire fájhat ez annak a szegény fának!" Először döbbenten néztük, majd amikor tudatosodott bennünk, hogy a gyerek egészen komolyan gondolja, amit mond, elkezdtük neki magyarázni, hogy mit, s miért teszünk. Hogy bizony muszáj metszeni a fát, ha azt akarjuk, hogy legyen finom gyümölcs az udvarunkon. Aztán a beteg ágakat is le kell vágni, meg a feleslegesen nagyra nőtt hajtásokat is. Aztán a fa egyensúlyára, teherbírására is figyelni kell, nehogy a túl sok termés alatt megszakadjon. Arról is beszéltünk neki, hogy ennek ilyenkor kora tavasszal van az ideje, amikor szinte még „alszik a fa". Figyelmesen hallgatott minket, majd így válaszolt: „De, hát mennyire fájhat neki! Inkább ne metsszük meg őket!"

Azóta sok év eltelt. Sokáig, hogy ne okozzunk fájdalmat neki, szinte „titokban" metszettünk, olyankor, amikor nem látta, mert annyira sajnálta szegény fákat... Ma már persze tudja, hogy meg kell tenni, s nem tiltakozik ellene...

S hogy miért meséltem el ezt az aranyos történetet?! Azért, mert sokszor úgy gondolkodunk mi felnőttek is, mint hajdanában kicsi lányom: „Inkább ne tegyük! Ne fájjon neki!" Pedig, néha szükség van a fájdalmas beavatkozásokra is az életünkben, különben gyümölcstelenek, esetleg betegesek, vagy egyensúlyt vesztettek lennénk...

Miért enged meg például Isten nehézségeket, betegségeket az életünkben?! Talán azért, mert ha túl jól megy a sorunk, akkor kísértésünk van elfelejtkezni róla. A „megy ez nekem magamtól is" érzés könnyen eluralkodhat rajtunk, ha nem figyelünk, s ebben az önelégült állapotunkban nem vesszük észre, hogy mennyire Istenre utaltak vagyunk, mennyire az Ő atyai gondoskodásától függ az életünk. Ám, ha nehézségek jönnek, természeti katasztrófák, betegségek, gyász vagy fájdalom, akkor a saját bőrünkön tapasztaljuk a korlátainkat, látjuk a tehetetlenségünket, s ezek elgondolkodtatnak minket. Sokan éppen ezeken a „nemszeretem" napokon keresik először Istent, rádöbbenve arra, hogy hazudhatjuk mi magunkat „mindentudónak", „mindenhatónak", „legyőzhetetlennek", de a valóságban törékeny teremtmények vagyunk csupán, akiknek még a holnap felől sincs bizonyosságuk...

Sokféle „kegyes hazugság" létezik még a keresztények között is a szenvedéssel kapcsolatban. Ilyen például az, hogy a betegségek Isten „igazi" gyermekeit elkerülik. Ez nem igaz. Számolnunk kell azzal a ténnyel, hogy ezen a földön élünk, ahol létezik a fájdalom, létezik a romlás, s ez ellen nem kaptunk teljes védelmet, hiszen Isten nem tart minket egy mesterséges burokban. Aztán arra is gondolnunk kell, hogy a mi életünkben is használhatja ezt a tisztogatási eszközt Urunk. Péter így tanít erről: *„Mivel tehát Krisztus testben szenvedett, vértezzétek fel magatokat azzal a felismeréssel, hogy aki testileg szenved, az elszakad a bűntől."*

Van egy másik, ugyancsak népszerű, de ennek ellenére se igaz nézet a betegség témakörrel kapcsolatban a hívők között. Így hangzik: „Ha hittel kérjük, akkor Isten meggyógyítja a beteget." „Ha hittel…" Ezt Isten nem ígérte. Megteheti, hiszen Ő mindenható Úr, s ebben a hittel mondott imádságnak óriási szerepe van, de Isten szuverén, és nem mindig teszi meg, hiszen nem ezen a földön akar örök életet adni nekünk. A testünk a halál rabságában van, s előbb-utóbb mindnyájan elmegyünk a „minden élők útján". Az egészben az a csodálatos, hogy sokszor éppen egy-egy haláleset késztet embereket az elgondolkodásra, Isten keresésére, és a bűnös élet elhagyására. Nincs jobb bizonyságtétel, mint egy hitben erős testvér „haza készülődése". Az örök élet reménysége még a legsötétebb percekben is erőt és békességet adhat a szenvedőnek, s ezt lehetetlen nem észrevenni. Tehát a szenvedéssel számolnunk kell, sőt fel kell készülnünk rá. Bajban lenne ugyanis az a hosszútávfutó, aki nem tartaná edzésben a testét. Épp így bajban van az a keresztény is, aki nem erősíti a „belső emberét", hiszen a külső előbb-utóbb megromol, s ekkor csak a „belső ember" ereje segíthet át a nehézségeken, s az utolsó ellenségen a halálon.

Február van. Hisszük, hamarosan kizsendül a határ, s virágba borul minden, hogy aztán kellő időben gyümölcstől roskadozzanak a fák... Addig persze még sok munka vár ránk, kiskert tulajdonosokra, gyümölcsöskert gazdákra...

És mi van a hitünk, az Úrral való kapcsolatunk táján?! Ott is szükségesek a tisztogató munkák. Kérdés persze, hogy hagyjuk-e?! Emlékezzünk Urunk szavaira: *„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen." (Jn 15,1-2).*

Kulcsár Anikó

ISTENRE BÍZOM ÉLETEM

Férjhez mentem, így elhagytam szüleimet, otthonomat, követtem férjemet. Az ő családjába költöztem, és ez így volt rendjén. Boldogan terveztem családi életünket, új otthonomban próbáltam alkalmazkodni. Megszületett első kislányunk, igen boldogok voltunk. Anyósomékkal jól kijöttem, két és fél év múlva megszületett második kislányunk. Én mint édesanya élveztem az anyaság minden percét. Elkezdtünk építkezni, igen nagy energiát éreztem magamban. Apósomék is minden erejüket és pénzüket ebbe az építkezésbe fektették. A férjem is sokat dolgozott. A gondolat is boldoggá tett, hogy lesz szép, új, közös otthonunk. Közben visszamentem dolgozni, mellette szakközépiskolába tanultam. Igyekeztem gyermekeimet legjobb tudásom szerint nevelni, a nagyszülők is sokat segítettek ebben. Szüleim az építkezésből szintén kivették a részüket, így az egész család összefogott. Sajnos a férjem eközben rászokott az italra. Gondoltam, hogy csak így bírja a megfeszített munkát. Ha majd vége lesz az építkezésnek, abbahagyja. Minden örömöm a gyermekeimben találtam. A közös kirándulásokban, közös olvasásokban, közös játékokban. De egyre nehezebb volt a családot összefogni. Az volt a szerencsém, hogy az anyósomék mellettem álltak. De mivel ők már idős emberek voltak, ők is segítségre szorultak. Férjem egyre jobban ivott. Sokszor vártam volna egy jó szót, de ritkán kaptam, továbbra is a gyermekeimben volt minden örömöm. A sok megpróbáltatás után összeroppantam, ez borzasztó volt számomra, mindig csak a gyermekeimet féltettem. Mi lesz velük, ha én meghalok. Nagyon lassan, évek múlva épültem csak fel. Mindkét nagyszülőre hálával gondolok, mert ők mindig csak segíteni akartak.

Férjem beteg lett, az én munkahelyemen sem volt könnyű a helyzetem. Állattenyésztésben dolgoztam. Korán keltem, hétvégén is dolgoznom kellett. Próbáltam helytállni a családban, gyermekeim is és a beteg, idős nagyszülők is bíztak bennem. Rám számíthattak, még a férjem is, aki egyre betegebb lett. Sokszor próbálkozott leszokni az alkoholról, ennek érdekében a család is mindent elkövetett, de ez sajnos nem sikerült. Idő közben férjem szülei meghaltak, a lányaink felnőttek, és férjhez mentek. Megszületett az első lányunokánk, nagyon boldogok voltunk, nagy-nagy szeretettel nevelgettük. Egyszer csak jött a csoda: férjem, talán az unoka kedvéért vagy már talán nagyon beteg volt, elhatározta hogy lemond az italról. Az egész család repdesett az örömtől.

Csak arra tudtam gondolni hogy érdemes volt fáradozni, minden rosszat elfelejtettem. Örültem, hogy így alakult az életünk. Még született három fiú unokánk, nagy örömünkre, mert mindig is fiút szerettünk volna. Férjem szülei hogy meghaltak, kaptunk helyettük másikat, mert az én szüleim hozzánk költöztek. Ismét nagy család lettünk, sokasodott az öröm, de a gond is. Én nagy energiával tettem a dolgomat. Édesanyám is sajnos meghalt. Én terveztem, hogy fogunk élni a férjemmel idős korunkban, és ekkor jött, mint égből a villámcsapás: a férjem elhagyott!

Gyermekeim aggódtak értem, hogy hogyan fogom kibírni, megint összeroppanok? Főleg a nagylányom, aki sokat szenvedett emiatt, idegileg ő is kikészült. Még én vigasztaltam, hogy én erős vagyok, és majd elfoglalom magamat. Ekkor már csak édesapámmal laktunk ketten. Egy ideig úgy éreztem, hogy ez menni fog. De egyszer csak nagyon üresnek éreztem magam, és nagy fájdalom költözött a szívembe. Látta ezt a lányom is, hogy megint az összeroppanás szélén állok. Így szólt: anyu, nem gondoltad meg? Ugyanis a lányom ekkor már régen Isten gyermeke volt, amit én nagyra becsültem, és tiszteltem érte. Többször próbálkozott nálam is, de sikertelenül. De ekkor szinte kiáltottam: Igen! Meggondoltam! Kértem, hogy jöjjenek el a Tiszteletes asszonnyal, Editkével hozzánk, hogy beszélgessünk. Én katolikus voltam, és kértem, hogy tegyen rendet az én lelkemben. Nagyon készültem erre a találkozásra, már reggel sokat imádkoztam. Kértem Istent, hogy bocsássa meg bűneimet, mert az volt bőven, amit letettem elé. Kértem, hogy fogadjon el engem. Editke és a lányom eljöttek hozzám, és egy ebéd keretében beszélgettünk, és a tiszteletes asszony megmagyarázta, hogy Istennek mindegy, hogy valaki katolikus, református vagy más vallású, én Őhozzá akarok menni, Ő fogad engem!

Editke beszélt és beszélt, és én három órán keresztül hallgattam, és a szívem egyre jobban megnyílt. Ez volt a második születésnapom. Azóta nagy békesség, nyugalom költözött a szívembe, és a fájdalom is elmúlt. Attól a naptól kezdve minden reggel olvasom a Bibliát, járok istentiszteletre és egyéb alkalmakra. Egészen másként látok mindent Isten fényében. Unokáink örvendeznek, mivel ők is istenfélő gyermekek. Hittanra járnak, bibliai ismeretük kiváló, erről is lehet velük beszélgetni. Én csak most látom, hogy mennyivel boldogabb, jobb lett volna az életem, ha már előbb megtérek Istenhez. Talán az egész életem problémái, aggódásai könnyebben oldódtak volna meg. Az örömeim is tisztábbak lettek volna Istennel. De jó, hogy rátaláltam Jézus Krisztusra!! Köszönöm lányomnak, Editkének, a tiszteletes asszonynak, meg azoknak, akik segítettek ebben és imádkoztak értem. A család kettészakadását sem látom már olyan tragikusnak, gyermekeimért való aggódásom is könnyebb, Istenre bízom életem. Itt szeretném idézni Máté 6,34 versét: *„Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért. Elég minden napnak a maga baja."*

B. J.né Ilonka, Soponya

Menedékem

Múló időm, Uram, Teremtőm
forgács csak az időtelenből
a véges út, a földi pálya
a teremtés hasadt szilánk ja.

Hogy is lehet, hogy e szilánkot
jelenléteddel így megáldod,
s a halandó emberi lelket
hatalmaddal újjáteremted?

Köszönöm, hogy hinni, remélni
én is idejöhettem élni,
s földi időm ha itt letelne,
kaput nyitsz az időtelenbe.

Mert a múlás csalóka látszat,
mert hatalma nincs a halálnak
azon, akit KRISZTUSA éltet.
Menedékem - az örök élet.

Füle Lajos

SZÍVHEZ SZÓLÓ ÉNEKEK

A szomszéd faluban lakik egy kisfiú aki úgy született hogy nincsenek szemei. De nagyon jó a zenei hallása, és nagyon szeret énekelni. Kis kora óta az édesanyja énekel vele, és sok magnókazettát hallgat, és énekli is. Egyszer nagyon megható volt, amikor az édesanyjával a gyülekezetben elénekelték azt az éneket, hogy *„Most még sötét homályon át látom az Úr ábrázatát...”* Nagyon sok szép éneket énekelnek az idősek otthonában is a lakóknak, mert bejárnak oda látogatni. Örömöt visznek az idős embereknek az énekekkel. Egy másik alkalommal a helyi református templomban összejövetel volt azoknak a családoknak, ahol fogyatékkal élő gyermekek vannak. Ilyenkor bekapcsolódnak a szolgálatokba ezek a fogyatékkal élő fiatalok is ki-ki a maga módján. A lelkésznőnek mondtam, hogy majd én is szeretnék egy éneket elénekelni. De ahogy ezek a fiatalok szolgáltak, mindig jobban elérzékenyültem. Már azt gondoltam, hogy nem tudok majd énekelni könnynek nélkül. Amikor szólított a lelkésznő, én felálltam, és elkezdtem az éneket: *„Isten hord karjain, ne csüggedj el...”*. A kis Jarkó azonnal bekapcsolódott, és segített nekem énekelni az édesanyjával együtt. Ez nekem olyan jólesett, hogy együtt tudtunk énkelni, biztatva a szülőket, hogy ne csüggedjenek.

Egy másik alkalommal, amikor kijöttünk a templomból, és a kisteremben énekeltünk, beszélgettünk, a tolókocsis kis Szilvike azt az éneket kérte hogy: *„Tüzed Uram Jézus szítsd a szívemben, lángja lobogjon elevenebben. Röpke pillanat míg tart a keserű, Krisztus elénk jön, s örök a derű”.* Ezen megdöbbentem, hogy ez a kislány, aki egész életében tolókocsiban van, és még úgy is halmozottan sérült, s boldogan énekli, hogy röpke pillanat míg tart a keserű, könnyes szemmel körülnéztem, de nemcsak az én szemem volt könnyes. Ez a kedves kis Szilvike már ott van, „ahol örök a derű”.
Mikor a Szilvike temetésén voltam, odajött hozzám egy asszony, és azt mondta, neki sokszor eszébe jut, amikor én ott a szomszéd faluban, a templomban bizonyságot tettem, Isten hogy megőrzött az autóbalesetben, és énekeltem azt az éneket hogy: *„Istenben bízz, ha jönne rád a próba...”*

Egy idős néni már nem tudott eljárni az ő templomukba, mert messze volt neki és a gyermekei akkor még hitetlenek voltak. Így a közeli imaházba járt. Ezért főleg a büszke és hitetlen fia nagyon haragudott rá, de ő nem törődött vele. Ennek a néninek a kedves éneke ez volt: *„Ott a csillagok felett van nekem egy szép hazám, amely soha el nem múlik, oda vágyom igazán”.* Ezt majdnem minden alkalommal kérte, hogy énekeljük el. Nemrégen volt alkalmam ennek a néninek a fiával beszélgetni, most már ő is elég idős. Még büszke és hitetlen. Azért elfogadta tőlem az Antenna újságot és több éneket, köztük az említett éneket is. Mikor telefonon beszéltem a húgával, mondta, hogy a bátyja nagyon örül a sok szép írásnak, amiket adtam neki. Hiszem, hogy a Jó Atya ezáltal is munkálkodhat a szívében.

Mikor meglátogattam egy kedves családot, a bácsi arra kért, énekeljem el azt az éneket:*”Jövel az élet vizéhez szomjazó és fáradott. Enyhül itt bűneid terhe, megszűnik gond s bánatod.”* Az ő nagymamája komoly hívő asszony volt, és sokat énekelte neki ezt az éneket, amikor még kicsik voltak. Neki ez az ének sokszor eszébe jt. Ezután ha elmentem hozzájuk, minden alkalommal ezzel az énekkel kezdtük. Igaz az, hogy amit kiskorában hall és lát a gyermek, később eszébe jut, és főleg amikor már közeledik a végső határhoz, mindig jobban elgondolkodik az élete felett. A Jó Atya ezen énekek által is figyelmezteti az embert, hogy fogadja el a kegyelmet.

B. Erzsébet, Szlovákia

Megtérésre hívó ének

Megtérésem egy csodálatos ének szövege által történt. Bár ez nem karácsonyi ének, mégis úgy gondolom akkor született meg az én szívemben is Jézus, amiért nem tudok elég hálát adni, hogy megismerhettem Őt, és velem van mindig. Nagyon sok alkalommal megtapasztalhattam az Ő végtelen nagy szeretetét. Sok nehéz helyzeten átsegített, és tudom, hogy Ő nem hagy el sohasem. Az ének így hangzik:

Ott látlak-e a forrásnál
ama dicső országban?
Nem szomjazik lelked oda,
hol az üdv forrása van?
Ott tiszta öröm fog zengni,
a kristály szép forrásnál,
foglak-e majd viszont látni,
ott a sok boldognál?

Hogyne jönnék e forráshoz,
mely az élet forrása,
lelkem örömtől áradoz,
ily szép viszontlátásra.

Ott látlak-e a forrásnál,
hol várnak szeretteink?
Kiket fénytől dicsőülve,
látnak meg majd szemeink?
Mennyei édes hangokon,
dicsénekünk fog zengni.
Ah, nem törekszel-e te is,
íly látásra ott lenni.

Kar.

Találkozunk a forrásnál,
hol az Atyai ház áll,
küszöbének átlépténél,
vágyva nézlek, jössz-e már!
Lelki élet sok szegénynek,
ömledezve folyik ott,
siess Jézusod ölébe!
Jer hát e nyugalomhoz!

Kar.

Ez az ének volt az ami döntésre ösztönzött, mert bár gyermekkorom óta gyülekezetbe jártam, és jól éreztem magam ebben a környezetben, de a döntést Jézus mellett mindig csak halogattam. Isten az éneken keresztül megerősítette bennem az elhatározást, hogy akkor nagyon jól döntöttem. Nagy szeretettel búcsúzom a Filippi 3,7-tel, és a Zsoltárok 139,14-gyel: *„Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltem a Krisztusért.” „Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy, csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt.”*

G.né Irénke, Farád

ISTEN GONDOL REÁD

Nekem sok kedves énekem van, amit különböző alkalmakkor idézek fel magamnak. Drága hitelődeinktől, Isten Szentlelke által ihletett őseinktől, testvéreinktől származnak ezek a kedves énekek. Az ő ihletésük nyomán én is pontosan úgy érzek, ahogy egy-egy ének meg van fogalmazva. Hála Atyánknak, hogy Ő sok éneken keresztül is tud tanítani, inteni, de vigasztalni is. Bár vannak olyan élethelyzetek mindannyiunk életében, amikor szinte határtalan az örömünk, és ezért dicsőítjük Istent.
Nálunk is voltak ilyen örömteli időszakok, például amikor a fiunk, majd később a lányunk is fehér ruhába öltözve álltak a bemerítő medence előtt, megvallva hitüket, és bemerítkeztek Jézus példája szerint – vállalva Jézussal való kapcsolatukat egész életükben! Csodás, áldott és különös öröm volt ez nekünk szülőknek is.
Az évek során különböző élethelyzetek adódnak, ahogy nőnek a gyermekek, és különböző változásokon mennek keresztül. Persze mi idősebbek is változunk. Naponta újabb és újabb kihívásokkal kell szembenéznünk. De az a jó, ha minden dolgunkat mindig Jézussal karöltve tudjuk végezni.
Amikor a férjemet 2005-ben hazahívta az Úr, végtelen mélységet és szakadékot éreztem magam körül. Két gyermekem és hét unokám távol laktak tőlem, és én így nagyon egyedül éreztem magam. De bátran állítom, hogy azóta is drága jó szerető mennyei Atyám a tenyerén hord. Betölti a szükségem, úgy, ahogy Ő jónak látja. Vigasztaló igéi erőt és hitet adnak: *„Én az Úr a te Istened erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek!" Ézsaiás 41,13.*
A mostani körülményeim folytán rátaláltam egy igen kedves vigasztaló énekre, amely új erővel és bizalommal tölt fel.
A férjem nagyon szeretett énekelni, és többször énekelt is szólót a gyülekezetben. Egy alkalommal, egy az igéhez kapcsolódó éneket szeretett volna elénekelni. Szöveg hiányában ő fejből gyorsan leírta az én énekeskönyvem alsó fedőlapjára. Azóta is áldom az Urat ezért a leírt énekért, mivel naponta újabb és újabb vigasztalással tölt el, ha megnyitom az énekeskönyvemet. Csodálatos Istenünk munkája, és van, hogy évek után jövünk rá, minden munkájában milyen bölcs és tökéletes.
Mostani életem időszakában ez a legkedvesebb és legvigasztalóbb énekem:

Ne rettegj bármi sújt téged! Isten gondol reád.
Szárnya alatt van védelmed, isten gondol reád!
Isten gondol reád. Minden napon, minden úton,
Gondot visel reád, Isten gondol rád.

Nehéz kereszted, fél szíved: Isten gondol reád!
Ha nagy veszélyek rád törnek, isten gondol reád!
Isten gondol reád. Minden napon, minden úton,
Gondot visel reád, Isten gondol reád.

Ha barátaid elhagynak Isten gondol reád.
Ne csüggedj el Ő támogat! Isten gondol reád.
Isten gondol reád. Minden napon, minden úton,
Gondot visel reád, Isten gondol reád.

Ezt az éneket még ez az igevers is erősíti: Zsolt 91,4 *„Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat talász."* illetve a Zsolt 71,3 *„Légy erős kősziklám, ahova mindig mehetek, melyet segítségemre rendeltél, mert te vagy az én sziklaváram."*
Örülök ha bizonyságtételem és az igeversek és az ének által egy csöppnyi vigasztalásra lelnek emberi szívek. Szeretettel és imádkozó szívvel:

K. Sándorné, Miske

LEVELET KAPTUNK

Szeretnék köszönetet mondani a változatos műsoraikért, az Antenna újságért és a műsorismertetésért. Hálát adok Istennek hogy még vannak, szólnak, ébresztenek.
A magam életében voltak is, és vannak is keserűségek, de olyan jó, hogy a drága Megváltó rávezetett erre az igére is: *„Vigyázván arra, hogy Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon, nehogy a keserűségnek bármely gyökere felnövekedve kárt ne okozzon, és sokakat meg ne fertőzzön." (Zsidók 12,15)*
Bár próbáltam az Úr kezébe letenni keserűségeimet, problémáimat, de sajnos gyarló voltam, és sokszor volt úgy, hogy tovább keseregtem és rágódtam rajta. De ennek ellenére röviden fel tudok villantani egy-egy megtapasztalást a magam életéből.
Mikor kicsik voltak a gyerekek, nem tudtam minden vasárnap eljutni a templomba az igét hallgatni. Ekkor még én is hitéletem elején tartottam, a férjem még nem volt az Úr gyermeke, és nem jó szemmel nézte, ha elmentem a gyülekezetbe. De az Úr látta az én kesergésemet és vágyódásomat, és egyik vasárnap délután 1975-ben a régi kis Sokol rádión rávezetett a monte carlói adásra. Azóta hűséges hallgatója vagyok az adásoknak.
Mikor megtalált az Úr, és engedtem hívásának, akkor megnyitotta a szemem, hogy hordozzak embereket imáimban. Sajnos ekkor még nem jó szemmel nézte a férjem, ha a Bibliát olvastam, vagy a rádióadásokat hallgattam. Nem elég, hogy sokszor elég nehezen hallható, zavarják az adásokat, még ő is úgy csörömpölt, zajongott, hogy ne tudjak nyugodtan odafigyelni. Ezzel is keserített, de most már tudom, hogy ezek is mind az ördög munkái voltak. Közel 20 évi kitartó imádságom után ő is megnyílt az Úr felé, és engedelmeskedett a hívásának.
Addig, míg idáig eljutottunk sok nehézségen, keserűségen, megpróbáltatáson kellett átmennünk. Ezeken keresztül az Úr az én életemet is tisztogatta. Még közelebb vitt magához, hogy csak Benne reménykedjem. Itt ez az ige jut eszembe: *„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van reátok." 1.Péter 5,7*
Ma már Isten kegyelméből igeolvasással, imádsággal együtt kezdjük és fejezzük be a napot. Mindezekért hálás vagyok az Úrnak. Mindent Neki köszönhetek.
Továbbra is maradunk hűséges hallgatójuk, valamint imádságban hordozójuk. Az Úr áldását kérjük mindnyájuk életére.

S. G.né Irén, Monorról

VÁROM IS AZ ÚJAT MEG NEM IS

Lehet, hogy ez egy kicsit ellentmondásos megállapításnak tűnik, de így igaz. És ezt azért mondom, mert elgondolkodtam az életemen. Mi az, amiben szeretnék újat látni, és mi az amiben nem.

Ugye, az ige azt mondja, hogy: *Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz* (Zsid 13,8). Ha erre gondolok, hálás a szívem az állandóságért. Ugyanis már nagyon tele van a tűrőképességem azokkal a dolgokkal, melyek állandóan változnak köröttem. Még el se olvasok egy adótörvényt, máris módosítják. Még át se tanulmányozok egy pályázati anyagot, máris változtattak rajta. Még át se gondoltam, amit embertársam ígért, és máris nem úgy van. Ezért vagyok nagyon hálás az Úrnak az állandóságáért... és azért, hogy Ő mindig igazat mond. Neki nincs szüksége arra, hogy ma így gondoljon valamit és holnap meg úgy, mert ő nem ember. Ennyivel is magasabb nálunk!

Ezért szeretem nagyon, hogy ha ma valamit megértek az Úr tanításából, az holnap is igaz! Biztonságot ad, hogy amit ma kér Isten, és törekszem rá: hitet, időt, energiát fektetek bele, az holnap is megállja a helyét, sőt a mennyek országában a kincseim lesznek. Ezért nem örülnék, ha változások volnának Jézus Krisztus tanításában. Ellentétben értékvesztett világunkkal. Amit ma jónak mondunk, az holnap már nevetséges. Amit ma megtanultunk, azt holnap felül kell írni, kidobni, újat tanulni. Én vágyom a tanulásra egész életemben, és ezt is tettem mindig, de nem vágyom arra, hogy költözzek egész életemben vagy hogy úgy álljak több lábon, hogy ma cipész vagyok, holnap kereskedő, aztán ablakos és majd életem vége felé tetőfedő. Mert ma ezt kívánják tőlünk! Én ezt a változást nem szeretem, mert a silányságot hozza magával. Nincs mód valamit jól megtanulni, és aztán abban mesteri fokon elmélyülni. És csak kérdezem... Mondjuk, 20 éves koromra egy területet kitanulok, és 40 éves koromra jön a másik, akkor ki lesz előnyben? Én? Aki 40 éves fejjel kezdő vagyok egy területen, vagy az a 30 éves, aki már 10 éves gyakorlattal rendelkezik?

De van olyan is, amit nem szeretnék állandóra. Nem szeretnék megmaradni Isten útján egy-egy elért állomáson. Vágyom tovább menni! Meglátni még azt a sok szépséget, amit az Úr letett nekem erre az útra. Vágyom átélni mindazt, amit nekem rendelt Istenem már a világ kezdete előtt... még akkor is, ha az itt a földön olykor fájdalommal jár. Vágyom arra is, hogy az igéből egyre több dolgot megérthessek, és ne maradjak a „fogatlan" állapotban. Szeretnék kinőni teljesen a keresztény-bébi korszakból, és vágyom arra, hogy kemény eledellel haladhassak a hitélet olykor göröngyös ösvényein is. Vágyom az örömökre is, amit jó Atyánk megígért nekünk, de csak az Ő örömére. A körülményektől független örömre! Jézus ezt mondta a tanítványoknak, miközben az utolsó vacsora után voltak: az én örömet hagyom rátok, de nem úgy, ahogy a világ adja... Ahogy ezt Gyökössy Bandi bácsi olyan találóan megjegyezte: öröm annak ellenére is..., annak ellenére is, amik történnek velünk, amik körülvesznek minket. És vágyom ennek az örömnek az állandósága mellett az állandó változására. Egyre magasabb szintre emelkedésére, amely – hitem szerint – egyre közelebb visz mennyei Édesatyámhoz, egészen addig, amíg majd egyszer megérkezem hozzá.

Vágyom annak az állandóságára, hogy hihetem és tudhatom, Isten gyermeke vagyok, ezért méltóságom van. Hogy aki egyszer örökbe fogadott, az holnap nem dob ki, mert már kényelmetlen lennék neki, mert nem vagyok pontosan olyan, amilyet elképzelt, mert törődni kell egy gyermekkel, és az időt, energiát, odafigyelést és szeretetet igényel, olykor fájdalmat is jelent...

És vágyom arra az állandó változásra, megújulásra, amit ez a kapcsolat jelent nekem. Hogy egyre jobban kirajzolódhat egy emberben a Krisztus arca. Erre vágyom az életemben leginkább! Erre a folyamatos állandóságra és mégis megújulásra. Ehhez pedig sok Biblia-tanulmányozásra van szükségem, ami állandó fáradtság. De a felfedezett igazságok olyan örömet adnak újból és újból, amelyek egyre közelebb repítenek a mennyhez.

Vágyom arra az állandó állapotra, hogy Istenem örök szeretete ítélje meg, én milyen vagyok, és ezt sose hagyja abba, mint ahogy tette földi édesapám is: nevelt és szeretett, és ebben bízni lehetett. De kívánom azt a változást, amit ez a folyamat hoz: elhagyni dolgokat, melyek nem tesznek jót az Úrral való kapcsolatomban, és mindig megújulni abban, ami szép, ami jó, ami kívánatos.

De van egy mondat, amire a legeslegjobban vágyom, és amiben semmi változást nem szeretnék, egy betűt se, egy hangsúlyt se... és ez így hangzik: *Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára!* (Mt 25,23).

… és hogy nem írtam semmit a magánéletemről? Dehogynem! Ez mind az! Mert ha ez a vonal rendben van, az életem más területe is boldog!

Salyámosy Éva

ÚJ PÁLYÁZAT

„Gyermekek szája által..."

Nem igen van olyan család, ahol ne adnának szájról szájra régi és újabb történeteket a gyermekekről. Nem csupán a testi növekedésük, a kibontakozó értelmük, de a gyermeki hit is sokszor megdöbbent bennünket, felnőtteket. Néha olyan helyzetben szólalnak meg, amikor a felnőtt némán hallgat, s mondanivalójuk igazolja Jézus szavait: ***„Sohasem olvastátok: Gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet?"*** (Mt. 21.16) Sokszor mintha maga az Úr szólna általuk...

Talán Önnek is eszébe jutott ezzel kapcsolatban egy különös eset. Kérjük, írja meg nekünk, hadd osszuk meg a többi hallgatóval és az Antenna olvasóival is!

Beküldési határidő: ***2010. március 15.***

A borítékra kérem írják rá: pályázat, s belül pedig tüntessék fel: ***„Gyermekek szája által..."***

Öröm van a mennyben

A 40. lelki születésnapomat ünnepeltem karácsonykor, mikor szívembe fogadtam az áldott orvost, megváltómat. Azóta nagyon sok átélésem volt Urammal, de úgy érzem még nem elég, többre vágyom. Hiszem, Ő hallja ezt, és megsegít. Bízom Benne.
Amikor megvallottam bűneimet a gyülekezet előtt, ezt énekelték:

„Öröm van a mennyben egy bűnös felett,
ki megtérve haza érkezett.
Fut eléje Atyja, kinyújtja karját,
megcsókolja elveszett fiát."

Ekkor oly nagy öröm és békesség áradt rám a mennyből, a szabadulás öröme, hogy sírtam örömömben. Mindenkinek, akivel találkoztam, elmondtam még a buszon is, hogy azért örülök, mert Isten elvette bűneimet, és szabad vagyok. Dicsőség Őnéki! Azóta többször elmondtam másoknak is.
Azóta két fiam és hat unokám is jár a gyülekezetbe menyeimmel együtt. Hallgatom a rádióban az esti adásokat, mindig alig várom, mit üzen az Úr. Már több embernek elmondtam ezt, és többeknek adok Antennát is. Nagyon jók az adások, áldás minden szava. Lelki családba tartozunk minden testvéremmel, és várjuk az Úr Jézus eljövetelét. Addig kérem Tőle, hogy adjon erőt, örömöt, békességet és áldást minden munkatársnak, kitartást és hűséget.
„Ujjongjatok az Úr előtt az egész földön! Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! Tudjátok meg hogy az Úr az Isten!"

Sz. I.né, Marika néni

"Az ember nem tudja úgy megváltoztatni egyéniségét, hogy vesz egy új ruhát magának. Az egyház sem változhat meg külsőségek változtatásával."

Klaus Douglass

„Én vagyok a te osztályrészed"

„Mikor azt mondtam az én lábam eliszamodott, a te kegyelmed Uram, megtámogatott engem." Zsoltárok 94,18

Sokáig töprengtem, hogy milyen történetet írhatnék a pályázati ige kapcsán, míg végül is kaptam az Úrtól egy olyan élethelyzethez illő vallomást, ami legalább olyan mélységes keserűséget jelentett nekem, mint Ezékiás királynak, bár merőben más jellegű. Eddigi írásaim is bizonyára tükrözték, hogy életem során végig vezetett az én Megváltóm. Sok-sok szabadulást, segítséget kaptam az Ő bűnbocsátó, gondviselő szeretete által. Mégis úgy érzem, hogy a legnehezebb helyzetemről eddig nem írtam. Szeretném ha sok testvérem tanulna belőle.
1954-ben, 18 évesen a kommunista rezsim alatt végeztem el a Csecsemő és Gyermekgondozó Szakiskolát Sz-on. Mikor kihelyezésre került a sor, a fővédőnő közölte velem, hogy a sz-i rendőrségi bölcsődében fogok dolgozni. Én azonnal felkerestem az ügyintéző orvosomat, és elmondtam neki, hogy a vallási meggyőződésemre való tekintettel nem vállalhatom el ezt a helyet. Ő megkérdezte, milyen indokot tudok felhozni, hogy visszamondhassuk. Mondtam neki, hogy T-n nyílik egy dolgozók esti gimnáziuma, ahova beiratkoztam, és már fel is vettek, de Sz-ról bejárni a munka mellett nem tudok. Ő azonnal a segítségemre sietett. Pár nap múlva közölte velem, hogy a t-i selyemfonógyár bölcsődéjében fogok dolgozni. 4 évig dolgoztam ott, és hála az Úrnak le is érettségiztem. A legfájóbb az volt, hogy T-n csak katolikusok laktak, nem is volt más gyülekezet vagy templom. Így időnként B-ra, vagy F-ra mentem át és havonta egyszer D-re, ahol a szüleim is éltek. Bár csak fél nap lehettem gyülekezetben, mert vissza kellett jönnöm a munkahely és az iskola miatt.
Közben háromszor cseréltem albérletet, az első helyen nem lehetett tanulni, a másikat egy idős házaspárnál kaptam, akik 1 év múlva eladták a lakást, a harmadikat munkatársaim közbenjárásával kaptam meg. Egy idős nénihez költöztem, aki egyedül élt. Ez egy hosszú sváb ház volt, közel a gyárhoz és az iskolához is. Mikor költöztem, akkor vettem észre, hogy a ház végében is laknak. Egy asszony, és egy kb. velem egyidős fiú nézték, ahogy cipekedek egyik munkatársam segítségével. Odaköszöntek, én vissza, azután mentem az iskolába. Mikor vége volt a tanításnak, ez a fiú ott várt az iskola előtt, és elmondta, hogy azért jött elém, el ne tévedjek, és a folyosón lévő világítást is megjavította, hogy ne legyen sötét. Következő nap újra eljött, de ez már engem is idegesített. Egész úton az életéről mesélt, hogy menynyire egyedül van, mert az apja hajón dolgozik, ő az édesanyjával él, kalauznak tanult, de még nincs munkahelye. Kérdezte, hol dolgozom, hol lakunk, vannak-e testvéreim? Akkor én elmondtam neki, hogy én is nagyon egyedül vagyok itt, mert az én családom baptista hívő emberek, és én is bemerítkeztem 14 évesen, de sajnos ezen a helyen csak katolikus templom van. A reformátusok is csak ritkán jöhettek összsze a katolikus iskolában, ahova én is el szoktam menni.
Akkor ő megragadta ezt a gondolatfonalat, és elmesélte, hogy ő sokat járt hittanra, és ministrált gyermekkorában, de a szülei már nem jártak templomba. Pár nap múlva megmondtam neki, hogy engem ne zaklasson, mert én azért jöttem ide, hogy leérettségizzek. Ő azonban rendületlenül ragaszkodott hozzám. Sajnos akkor még nem éreztem át igazán, hogy ez mennyire ördögi csapda, akkor már el kellett volna költöznöm onnan. 1956 márciusában hatalmas árvíz pusztított a Duna alsó szakaszán. Akkor nekem kellett a 60 férőhelyes bölcsődét is vezetnem, mert a védőnő felmondott, és más képesített védőnő nem volt. Ez két hónapig tartott. Sokat éjszakáztam, mert a bölcsőde egyik részében árvízkárosultak gyermekeit helyezték el, és sokan közülük megbetegedtek. Hasmenés, tüdőgyulladás miatt. Nagyon kimerültem, de segítséget nem igen kaptam. Nehéz helyzetemben akkor úgy éreztem, hogy legalább ez a fiú megért. Meg is ragadta a lehetőséget, hogy udvaroljon, és házassági ajánlatot tett. Engem nagyon irritált és keserített a gondolat. Hogyan menjek én férjhez egy hitetlen fiúhoz? Hiszen én hívő vagyok. Úgy éreztem, hogy meggyengültem, mint Sámson a sok zaklatás között.
Pár hónap után mégis elköltöztem jó messzire egy székely nénihez, ott több albérlő is lakott, így egy ideig megszabadultam tő-

le. 1956 október 23-án kitört a forradalom. T-t is megszállták a fegyveres felkelők, statáriumot vezettek be, s ez a fiú ezt a nehéz helyzetet kihasználta, a kertek alatt eljött és felkeresett. Meglepődtem ugyan, de akkor már nem utasítottam el. 1957 február 7-én összeházasodtunk. Sok-sok ígéretet tett, de én mindig csak keseregtem, mert éreztem, hogy nem tudok megnyugodni. Akkor kinyitottam a Bibliámat, és az Úr igazán és világosan válaszolt nekem, ami komoly feddés volt a javából. Életre szóló tanítás és könyörület is. *„Nincsen néked részed, sem örökséged e dologban, mert a te szíved nem igaz az Isten előtt. Térj meg azért ezen gonoszságodból, és kérjed az Istent, ha talán megbocsáttatik neked szívednek gondolata". ApCsel 8,21-22.*

Akkor igazán elhatároztam, hogy mindenek fölött ezt az egy lehetőséget ragadom meg, és kérni, szüntelenül kérni az Úr helyreállító kegyelmét és szabadítását, mert Ő hű volt hozzám, ha én hűtlenkedtem is.

November végén kislányom született, akiben sok örömöm és boldogságom volt, bár férjem fiút várt, és ezt nagyon éreztette is velünk. A sok ígérete lassan elpárolgott, de én rendületlenül kitartottam az én Uram mellett. Lányom születése után, 1958 nyarán érettségiztem. Közben az Úr kirendelt számomra egy másik munkahelyet, ami megvigasztalta szívemet, mert itt már volt gyülekezet. Ugyanis a b-i zománcgyári bölcsödébe kerültem vezetőnek, mert szolgálati lakás hiánya miatt senki sem vállalta el. Én viszont megelégedtem egy háromszor három négyzetméteres irodahelyiséggel, ahol már nem kellett albérletbe mennem. Férjemet is fölvették a gyárba, s így egy 100 négyszögöles telken, ami a bölcsöde fölött eladó volt, elkezdtünk építkezni. 1960-ban kisfiam született, itt már éreztem lelkemben, hogy rám tekintett az Úr. Az imaház 3 kilométerre volt a bölcsődétől, s ezt minden alkalommal gyalog tettem meg a gyermekeimmel oda-vissza. De én soha nem maradtam el a gyülekezeti órákról. Annyira megviselt a 4 éves kiesés T-n. Közben anyósomék is odaköltöztek hozzánk a kis lakásba, amit először szükséglakásként építettünk. Pár év múlva apósom meghalt. Anyósom igyekezett a fiát ellenem uszítani, hogy én elhanyagolom a sok gyülekezetbe járás miatt. Lányomat is befolyásolta, tudtom ellenére, oda járatott egy komlói fiatalembert, akivel összeismertette. Lányom el is költözött vele K-ra, és összeházasodtak. Akkor már a lányom is be volt merítve. Ez annyira terhelően hatott rám, hogy megmondtam a férjemnek, ha ezt a gonoszságot meg tudta tenni velem, vegye tudomásul, hogy a másik gyermekemet nem hagyom megrontani. Ő aztán nem sokat törődött velem, összeismerkedett egy volt munkatársammal, és őmiatta 20 év után elváltunk.

Csak az a másfél év volt nehéz, amíg ott kellett laknunk, mire ki tudtak fizetni, hogy házat vásároljak. Annyi csodát éltem át ebben a nehéz időszakban, hogy könyvet lehetne írni róla. Mindenki mellém állt. A szülők, ismerősök, szomszédok, s még a gyári dolgozók közül is jó páran. A testvérek is, bár kevesen voltunk, akikkel kezdtem, a fiatalabbak meg nem ismerték ügyeimet. De jó volt Isten hozzám, és megszabadított a sátáni erőktől.

Mikor elköltöztünk az új helyre a fiammal, nemsokára P-n volt női konferencia, ahol én is részt vettem. Búcsúzóul mindenkinek egy igét kellett húzni és felolvasni. Én a legmélyebb meglepetésemre azt az igét húztam, hogy *„Én vagyok a te osztályrészed és örökséged" 4. Mózes 18,20.*

Igen, Isten betartja a szavát. Azóta is nem győzök hálát adni az én Istenemnek. És ezt a boldog lelki közösséget, amit az én Megváltóm szerzett nekem a Golgotán, nem cserélném fel semmi emberi ajánlattal, sem a Sátán csábításaival. Haza találtam az áldások, örömök forrásához, és ennek már 33 éve. Egyedül Istené a dicsőség.

P. J.-né Sári néni, Budapest

Megváltóm szeretete megvigasztalt

Vannak napok, amikor az út túl hosszúnak tűnik. 2000 január 31-én három oldali bokatörést kellett elszenvednem, egy évig voltam táppénzen, míg kivették lábamból a vasat. Közben újabb fájdalom elé kellett néznem, mert áprilisban a jobb lábamban mélyvénás trombózist kaptam, ami újabb veszedelemmel fenyegetett. Kértem az Úr Jézus Krisztus közbenjárását felgyógyulásom érdekében, hiszen két fiam van, akik miatt élnem kell.

2002 március 12-én újabb csapás ért, mert elvált tőlem 26 év után a feleségem. 2006-ban elhagytak a gyermekeim is. Majd újabb betegség jelentkezett, kétszer műtöttek, mert rákos lettem. Ezek után nyugdíjas otthonba kerültem, mert leszázalékoltak. Ezek az egymást követő sorscsapások tereltek a keskeny útra.

2009-ben pünkösdkor konfirmáltam, és elismertem az egy élő Isten Fiát, Jézus Krisztust megváltómnak. A 111. zsoltár örömöt szerzett a szívemnek, mely akkor csendült fel a gyülekezetben amikor felgyógyultam, és megváltóm szeretete megvigasztalt.

Bár egyedül élek, de megerősödve elviselem a sorsomat, mert tudom, hogy megváltóm értem is meghalt a kereszten, hogy bűneimből megváltson. *„Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra." 2.Tim 1,12*

B. Lajos Barna, Hajdúbagos

Kérjük, hogy ha teheti, gondoljon a **MERA**-ra ebben az évben is, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevallás időszakában rendelkeznek az 1% felől. A bent maradó 1%-ot az állam használja fel, s ha már van lehetőség felőle dönteni, érdemes ezzel élni…

Adószámunk:

18007411-1-42

Előre is köszönjük!

„Ismét a hegyen jártam... Jézussal”

Január utolsó hétvégéjén olyan áldásban volt részem, ami pontosan az új évtized első Antennájának a témájához kapcsolódik.
Egy ifjúsági konferencián jártam másodmagammal, elsősorban riportokat készíteni. Egyetemi éveim alatt megannyi konferencián megfordultam csendes hallgatóként, máskor dicsőítést vezetve, vagy egy szemináriumot tartva a korosztályombelieknek. Ez számomra olyan természetes volt, mint a lélegzés. A naptáramban foglalt helyük volt ezeknek a találkozóknak. Égett a szívem a Krisztustól kapott (első) szeretet tüzében, és mentem épülni lélekben, amikor csak lehetőségem volt rá.
Egy jóideje már máshogyan telnek a hónapjaim, mondhatni éveim. A korosztályom többsége már a gyermekeivel van elfoglalva. Aminek örülök, de azért ott legbelül mégis annyira kíváncsi voltam, milyen is ma egy ifjúsági konferencia. Elém is csöppent egy. Most nem is a felekezet a lényeg, vagy a hely, hogy hol tartották, hanem a Lélek munkája, amit láthattam, és amiből én is áldást nyertem.
Nehéz, fárasztó nap után ültünk vonatra, és 3 órás út után az első előadáson az ember jelleméről gondolkoztunk együtt, majdnem 300-an. Komolyan azt hittem, el fogok aludni a feszült, munkás hét után, de kértem az Urat, elevenítsen meg igéjével minket. Megtette, mert hű az Isten! Ahogy körbenéztem, örültem, hogy ennyi fiatal jött össze péntek este. Ujjongtak egymásnak, feszülten figyelték az amúgy is lebilincselő igemagyarázatot, és zsibongó lelkesedéssel zúdultak ki az Úr házából a havas, teliholdas estén. A hétvége további napjain még gyarapodtunk, de nemcsak létszámban (600-700), hanem ismeretben is.
Szólt az ige az akaratról, a szolgálatról, az istenimádatról. Jó illatú áldozatként szállt fel az ének, ahhoz, Aki szent és egyedül méltó a dicséretre. Hangzott az intés és a gyógyító tanítás, potyogtak a könnyek, megújultak életek... ugyanúgy, ahogy anno máshol, másokkal. Végtelen hála töltötte el a szívemet, hogy van folytatás, hogy viszik tovább az atyai örökséget a mai tinédzserek, huszonévesek is.
Nem merem ezt természetesnek venni, mert ők is, mint minden generáció, ki vannak téve Sátán támadásának, akinek nem tetszik a tűz a szívekben. De Jézus készítette őket, minket... Új kezdetet, új sarjadást láthattam – keresztény és Istent kereső – fiatalok százait. Milyen jó, hogy van, aki hirdesse nekik az igét, milyen jó, hogy vannak, akik vezetik őket a dicséretben, milyen jó, hogy küldetnek hozzájuk Fülöpök, akik megmagyarázzák a titkokat, azért, hogy tudják, honnan jöttek, és merre tartanak.
A Rómabelieknek írt Páli ige (is) örök, miszerint a világ sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését. A hétvégén egy olyan együttlét részese lehettem, ahol készült az új nemzedék arra, amire személy szerint el fogja hívni őket Isten: a szolgálatra.
Hogy az olvasó mit tehet mindehhez? Ima, ima, ima őértük – „csak ennyi”: Megteszed?

A konferencián készült riportokat a Húsvét utáni Ifjúsági műsorokban lehet majd meghallgatni a középhullámon és természetesen az Interneten.

Elek Éva

A ti munkátok nem hiábavaló az Úrban

„A ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.!” I. Kor 15,58
Az újév kezdetén akár írhatom ezt a biztatást a MERA munkatársainak is. Azonban most a kedves olvasóknak szeretnék bizonyságot tenni arról, hogy életünk különböző szakaszában mit jelent a „nem hiábavaló” munkát megélni.
Kezdem azzal, hogy férjemmel együtt fiatalon tértünk meg a 60-as években. Természetesen először a megkapott kegyelem öröme töltött el bennünket. Aztán nemsokára jelentkezett az a felelősség, hogy Isten munkatársul, eszközül választott bennünket az Ő országa építésében. Na de hogy valósítható ez meg? Hiszen nem vagyunk evangélisták, próféták, misszionáriusok. Különben is van hivatásunk, családunk, stb. Csodálatos visszatekinteni a mostani nyugdíjas éveinkből, hogy Isten az Ő Lelke által mindig elénk tette a tennivalót. Csak néhányat sorolok: karitatív munka, elesettek, özvegyek, árvák meglátogatása, befogadása, konkrét gyülekezeti szolgálatok, és nem utolsósorban a rádiós munka. Szóval idős korunk előtt sem unatkoztunk, mert mindezeket nagy család és felelősségteljes munkahelyek mellett tettük. Mindezért Istené a dicsőség!
Mondhatom, ha elvétettünk, mulasztottunk a „nem hiábavaló” munkában, akkor mindig erőtlenné és örömtelenné váltunk.
Most 70 felé közeledünk férjemmel, 5 éve nyudgíjasként éljük mindennapjainkat. Emberi mérték szerink ülhetnénk ölbe tett kézzel. Nekünk azonban az isteni mérték adatott. Jézus azt mondja: *„Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” Ján 5,17*
Tehát nincs ölbe tett kéz, nincs „sült galamb a szánkba”. Van azonban sokkal több idő a csendességre, imádkozásra, közbenjárásra családtagjainkért, országunkért, Krisztus testéért. Erre aktív dolgozóként, fiatalabb korunkban kevés idő jutott. Van szolgálatunk 8 unokánk, 2 dédunokánk, azaz közvetlen családunk körül is. Az utóbbi időben felébredt bennünk a vágy vérszerinti rokonaink iránt. Felkeressük, meghívjuk őket, s többféle módon kapcsolatot tartunk azért, hogy elvigyük nekik a jó hírt Jézusban.
Közvetlen környezetünkkel, szomszédainkkal is igyekszünk szeretetkapcsolatot kialakítani pl. egy tányér süteménnyel, vagy egy kedves szóval. Bizony erre nem volt lehetőségünk, mikor reggel korán munkába indultunk, és este tértünk haza. Persze azt mondaná most a kedves nyugdíjas, idős olvasó: Ó erre nekem nincs erőm, lehetőségem, fáradt vagyok, netán beteg! Mi is így vagyunk férjemmel együtt, de van erőforrásunk, az élő Jézus Krisztus.
Kívánom minden kedves testvéremnek és magunknak, hogy az új esztendőben a *„jó cselekvésben ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk, ha meg nem lankadunk” Gal 6,9.*

Bálintné Marika

Mintha Isten szólított volna...

Gyermekkorom óta emlékszem, hogy családunkban a Montecarlói adás mindennapos volt. Nem túlzok, ha azt mondom, anyukám minden munkáját úgy igazította, hogy délben és este is meg tudja hallgatni a rádióban hallható adásokat – minden nap. Üzletből és a piacról is igyekezett hazajönni, hogy 12-re itthon legyen, és felcsendültek az énekek, igék, bizonyságtevések.

Én akkor még fiatal lányként, szinte gyermek ésszel nem sokat tudtam felfogniaz alig érthető magyar adásokból. Azt sem értettem, miért olyan fontos meghallgatni, miért nem maradhat el. Egy nap aztán egyedül voltam odahaza. Ez ritkán fordult elő, hiszen a nagycsaládosoknál mindig van otthon valaki. Tízen voltunk testvérek. Isten pontosan tudta, milyen körülmény, helyzet szükséges ahhoz, hogy hozzám szólhasson. Szóval aznap is eljött a 12. A konyhában bekapcsoltam a rádiót, és még nem kezdődött el a magyar adás. Hamar átmentem a szobába, és bekapcsoltam a TV-t is. Gondoltam, egy kicsit ezt is nézem, és egy kicsit azt is hallgatom. Persze most elmaradhatott volna a rádióadás, de én magam sem tudom, mi késztetett arra, hogy bekapcsoljam. Most nincs anyu, hogy rám szóljon, és mégis valami vonzott. Rajtam állt a döntés, melyiket fogom kikapcsolni. A TV műsorokat nagyon kedveltem. Szinte kötődtem a bűnügyi filmekhez. Na, de próbáltam már megszabadulni tőle, és imádkoztam is azért, hogy le tudjak mondani a TV-nézésekről. De mindig visszacsábított valami. Most ráébredtem arra, hogy mind a kettőhöz kötődöm. 1978-ban, egy szép, napsütéses nyári délelőtt ott járkáltam konyhából a szobába, 2-3 percenként. Jöttem és mentem egyik helyről a másikra, legalább négyszer ötször. Nem tudtam, mit tegyek. Akkor még 16 éves voltam, vonzott és húzott a két erő. A bensőmben nehéz feszülést éreztem. Kérdeztem magamtól: ez most mi? Mit csinálok? Még a légkör is elnehezedett körülöttem...

Eldöntöttem, hogy a filmet fogom nézni. És akkor történt, ahogy a kezemet az ajtó kilincsére tettem, hogy megyek a szobába és kikapcsolom a rádiót, Isten szinte hallható hangon üzente az éppen felcsendülő ének által: Icu, *„Távozzál a bűntől messze-messze el, mert megöl a mérge hogyha jössz közel”* Én ismételtem: „megöl a mérge, hogyha jössz közel.”

Felkiáltottam: Úr Jézus, ne hagyj el, Hozzád jövök! Bementem egy másik szobába, ott nem volt se TV, se rádió. Leborultam és imádkoztam, sírtam. Beszélgettem Jézussal. Nem tudom, mennyi idő telt el, de csak a felszabadulás után álltam fel térdeimről. Isten újjászülte bensőmet. Ettől a naptól kezdve sokkal könnyebb volt kikapcsolni a TV-t, nem kellett erőlködnöm és kínlódnom miatta.

A plusz erőt Istentől kaptam, hogy győzzem le a filmek vonzását. Megszépültek a rádió adások. A nehezen hallhatókat is kezdtem érteni, szeretni. Azóta nagyon sok áldást nyertem az önök szolgálatain keresztül. Áldott legyen az Úr, hogy megszólított, megbocsátott, és újjászülte életem akkor, ott, a térdeimen.

A MERÁ-nak nem szabad megszünnie! Erősítsen az Úr benneteket hogy ti is erősítsetek sok-sok hallgatót.

H.-né, Romániából

Megadatik amit mondani kell...

„...ne aggódjatok előre hogy mit mondjatok, hanem ami megadatik néktek abban az órában, azt mondjátok, mert nem ti vagytok akik szóltok, hanem a Szentlélek.” Márk 13,11

Mindennapi életünkben előfordul, sokszor adódik olyan kérdés amelyre nem tudunk azonnal válaszolni, vagy idő kell a gondolkodásra. De akik az Úr Jézust szeretik, a fent említett igeversre emlékezhetnek. Velem is így történt, és a kellő időben az Úr megadta, hogy mit kell mondanom. Még a szocializmusban a Dubcek éra bukása után minden vezetőt behívtak átértékelésre. Én is, mint az autóüzem mestere, idézést kaptam. Bementem a megadott helységbe, ahol már többen voltak. Egyesek aggódva kérdezték, vajon mit fognak kérdezni. Akik a másik helységből kijöttek, némelyek izzadt kezekkel, csak legyintettek. Én nyugodt voltam. Amikor engem szólítottak, menetközben az Úrhoz fohászkodtam: Uram, Te adj a számba szót, hogy mit mondjak. Belépve a helységbe az ott levőket mind ismertem. Ott volt a járási pártelnök és más funkcionárius az igazgatóságból. Az egyik elnök feltette a kérdést: Palic elvtárs, mi a véleménye és nézete a mostani kormány és párt határozatairól? Erre én ezt feleltem: Tisztelt elvtársak, maguk mind akik itt vannak jól ismernek, hogy én hívő keresztény vagyok. Minden nap olvasom a Bibliát, és ott Pál apostol egyik igéjében ezt írja: Engedelmeskedjetek a felsőbb hatóságoknak, mert ők Istentől vannak (Róma 13,1). Én mint hívő keresztény, a Biblia szerint engedelmeskedem a felsőbb hatóságoknak.

Köszönjük Palic elvtárs. Még egy kérdés: Mi a véleménye, hogy az oroszok Sztálin elvtársat kitették a mauzóleumból mint háborús bűnöst? Erre ezt feleltem: Az igaz, hogy sok vér tapadt a kezeihez, mert akik vele nem értettek egyet, azokat eltette láb alól. És ezek sokan voltak. De egyet el kell ismernünk és egész Európának, hogy Sztálin nyerte meg a háborút. Ha fordítva lett volna, nekünk sokkal rosszabb lett volna.

Köszönjük Palic elvtárs, elmehet. Az egész kihallgatás nem tartott 15 percig. Derült arccal mentem ki a helységből. Az ott lévők nem is akarták elhinni, hogy ilyen hamar végeztem. Egy hét múlva kaptam egy dokumentumot, amit alá kellett írnom. Miután elolvastam, hálát adtam az Úrnak, mert nem hiszem, hogy egy jó párttag kapott volna jobb bizonylatot.

Mint jó, megbízható, munkaerőt be akartak szervezni a pártba. Tudomásomon kívül beírattak egyévi pártiskolába. Nem ellenkeztem. Az előadásokat mindig figyelmesen végig hallgattam. De többször hozzászóltam bibliai alapon. Mikor vége lett az évnek, nem jöttek utánam, hogy írjam alá a kommunista pártba való belépési nyilatkozatot. Nem kellettem nekik. Így gondoskodik az Úr Jézus az övéiről.

P. András

Bizony hamar eljövök (Jel 22,20)

2010 január 12-én délután 4:53-kor 7-es erősségű földrengés rázta meg Haiti fővárosát PORT-AU-PRICE-et. A főváros 70%-a összedőlt, a hatóságok attól tartanak, hogy több, mint 100.000 a halottak száma és több, mint 3 millió embert(az ország egy harmadát) érintette ez a katasztrófa. Kétszáz éve nem történt ott ilyen. Akik ott éltek, azokra egy pillanat alatt rájuk szakadt a nagy nyomorúság. Akik életben maradtak, azoknak nincs víz, nincs mit enni, és a halálnak a borzalmas illata tölti be a levegőt. Ezek az apokaliptikus hírek töltötték be a médiát az elmúlt hónapban, ami remélem, hogy eléggé megrázta a világ néző közönségét.

Úgy hiszem, hogy amint egyre közeledünk az Úr Jézus Krisztus visszajöveteléhez, az Úr egyre drasztikusabb eszközökkel akarja felrázni a tőle elfordult emberiséget. Ő jön megítélni a világot, és rettenetes dolog az Élő Isten kezébe esni, mert amikor az Isten haragja (Jelenések 16-18) kitöltetik erre az istentelen világra, az borzasztóbb lesz, mint bármelyik horror film, amit valaha is készítettek. Azokat azonban, akik Őbenne hiszünk, nem a haragra rendelt Isten, hanem arra, hogy üdvösséget nyerjünk a mi Urunk, Jézus Krisztus által.

Én személyesen is több földrengést éltem át, amikor Kaliforniában éltem, és mindig olyan furcsa érzés fogott el, ami egy kicsit hasonlít az Úr visszajövetelének a várásához. Mivel olyan vidéken éltem, tudtam, hogy földrengés akármikor történhet, de senki nem tudta előre jelezni, mikor és mekkora lesz. Ezért az emberek készültek rá, de sosem lehetett eléggé felkészülni, és amikor bekövetkezett, akkor mindenkit meglepetésszerűen ért, mert olyan hirtelen történt. Harminc másodperc az egy hosszú földrengésnek számít, és ennyi elég volt lerombolni házakat, autópálya hidakat és sok generáció fáradságos munkáját. Tudjuk a (Jelenések 16,18-19-ből), hogy jön egy olyan nagy földrengés, amilyen még nem volt mióta ember él a földön, és a világ összes városa összeomlik tőle. Miközben ez történik majd a földön, a mennyben az oltárról ez hangzik *"Igazak és igazságosak a te ítéleteid Mindenható Isten"(Jel 16,7)*.

A világtörténelmi események alakulása gazdasági, politikai és lelki szempontból is egyre rosszabbak. Az emberek félrevezetése pedig magas szinten folyik mind a három területen. Gazdasági területen is pontosan ez történik ma a világban minden szinten, de különösen állami szinteken. Nemzetközi bankárok hatalmas kölcsönöket adnak országoknak, amik valahol elúsznak, és amit aztán soha többet nem tudnak visszafizetni, de pont ez a cél, szolga sorsra fűzni a nemzeteket, akiket aztán agyon lehet adóztatni. Az Ige mondja, hogy a kölcsönvevő szolgája a kölcsönadónak. Ez a világ gazdasági krízis is a pénzügyi világ manipulációja. A politikai félrevezetés, megtévesztés még nyilvánvalóbb. Hogy hogyan vezetnek tömegeket félre hangzatos szavakkal, az döbbenetes. Azt mindenki látja, hogy a dolgok rossz irányba mennek, ezért az emberek keresnek valakit, aki meg tudja javítani a helyzetet. A baj csak az, hogy ezt Isten nélkül keresik. Ezért aztán bedőlnek azoknak, akik a legmeggyőzőbben tudják előadni be nem váltható ígéreteiket.

Lelki szempontból pedig még rosszabb a helyzet. A sátán itt dolgozik a legkeményebben. A hamis tanítók egyre jobban sokasodnak, mégpedig olyan mértékben, hogy manapság ők kontrolálják a föld körül a keresztyén adások műholdas rendszerét, és amint meg van írva, jelekkel és csodákkal ámítják a tömegeket, hogy ha lehet, még a választottakat is félrevezessék. Sajnos sokakat félre is vezetnek. Gyógyulásokat és csodákat ígérnek pénzért. A helyzet még rosszabb, mint a középkorban, a reformáció előtt. Megdöbbentő, hogy jóhiszemű, őszinte keresztyének ezrei hogyan esnek ezeknek a hamis tanítóknak a bűvöletébe szerte a világon. Vajon, hol van a lelkek megvizsgálásának az ajándéka? Az Úr Jézus azt mondta, hogy az én juhaim hallgatnak az én szavamra, és én ismerem őket, és ők követnek engem (János 10,27).

Az első Bush elnök azt mondta, hogy szükség van egy új világrend felállítására. Az ENSZ és az Európai Unió már régóta egy új világrend létrehozásán fáradoznak. A repülőtársaságok már évekkel ezelőtt létrehozták az One World Allience-t (Egy Világ Szövetséget). Már látható a horizonton az egy világ kormány formálódása, ami az antikrisztusi korszaknak az alapja lesz. A jelek egyre sűrűsödnek, amelyek mind az Úr Jézus visszajövetelére utalnak, aki sokszor így beszélt erről: *"Eljövök, mint a tolvaj."* (Jel 16,15). Úgy tűnik, még ez is arra mutat, hogy hamar jön az Úr, mert a tolvajok, a betörők és az általuk elkövetett bűncselekményeik száma is egyre sokasodnak. De az övéinek az Úr azt ígéri: *"Mivel megtartottad az én beszédemet én is megtartalak téged a megpróbáltatás idején, ami az egész világra eljő, hogy megpróbálja a föld lakosait"(Jel 3,10)*.

Az Úr Jézus azt mondja, hogy amikor látjátok mindezeket, akkor emeljétek fel a ti fejeteket, és tudjátok meg, hogy a ti megváltásotok elközeledett. Boldog az, aki vigyáz, és őrzi ruháit (Jel 16,15). A Jelenések könyve különösen ezt az utolsó generációt akarja felkészíteni arra, ami jön erre a világra. Ezért ismétli az Úr Jézus többször a harmadik részben, hogy akinek van füle a hallásra, hallja, mit mond a lélek a gyülekezeteknek.

Dobos Béla

ISTEN MUNKATÁRSAI

Nekünk ellentmond minden e világon.
Velünk felesel a hullott haraszt,
Tövis sérteget törött téli ágon.
mi hívogatjuk mégis a tavaszt.
Ez a mi harcunk, Testvér.

Jövendőt mondunk az alvó rügyeknek,
Kifütyöl bár a februári szél:
Helyet készítünk a virágseregnek,
hol rút kórókat zörgetett a szél,
Ez a mi dolgunk, Testvér!

Letiprott földet verejtékkel ásunk,
Vetőmagunkat sírva hintjük el,
Nem látjuk még, lesz-e aratásunk,
vagy meg sem érjük, míg plántánk kikel.
Ez a mi terhünk, Testvér.

De tudjuk azt, hogy van Gazdánk az égben,
ki velünk plántál, öntöz, s majd arat.
Esőt s fényt ád a maga idejében,
míg megteremti a termő nyarat.
Ez a mi erőnk, Testvér!

Tudjuk, az Ige majd csírába szökken.
Rügyet duzzaszt a lelkeken a hit.
E tavaszt váró, áldott munka közben
tanuljuk a nyár zsoltárait.
Ez a mi győzelmünk, Testvér!

Dömötör Ilona

Álarcosbál...

Ezekben a napokban akármerre megyek – márpedig mennem kell, hol egy iskolába, óvodába, hol egy kórházba, hol a szomszédos felekezetek lelkipásztoraihoz – majd mindenütt belebotlok egy hirdetésbe: valamikor a következő hetekben jelmezes gyermekalkalom, farsangi ünnepségek lesznek. Mókás dolog, amikor az ember elváltoztathatja külsejét, s a többiek csak találgatják, ki lapul az álarc mögött. Ugyanakkor van ennek egy kis veszélye is, hiszen az álarc mögött megbújva sok olyasmit is megenged magának az ember gyereke, ami máskor talán eszébe se jutna, vagy ha igen, hát jóneveltség is van a világon... Persze, ez a legtöbb esetben csak játék – morfondírozom.

Még mielőtt napirendre térnék gondolataim fölött, egy különös beszélgetés kéretlen és akaratlan tanúja leszek egy kórház udvarán:

– „A Blahán? Jaj, ne izgulj már! 15 perc múlva ott vagyok!" – harsogja valaki tőlem pár méternyire.

Eltekintve attól, hogy üres úton, autóval sem lenne akármilyen teljesítmény az adott kórház udvaráról elérni a Blaha Lujza teret tizenöt perc alatt, a hang tulajdonosa is megkapó látvány. 35-40 körüli hölgy. Szélesen gesztikulál. Ruházata a tizenéveseket, haja a kikericset idézi. Megdöbbentő felismerés hasít belém: vagy álarcosbálra igyekszik, vagy onnan jön – vagy maga az élete egy álarcosbál? Ki tudná megmondani, mi lakik a szívében? Vajon azért füllent, mert nem akar egy találkozót elszalasztani, vagy annyira megszokta már, hogy mást mondjon, mást mutasson, mint ami van, hogy ő maga sem veszi észre?

Délelőtt 11 óra van. Én egy halál szélén állóhoz igyekszem, vinni valamit, ami az ilyenféle útra is elég útravalónak... Igét, amely a testté lett Igétől származik, és életté válik a halál óráján is. S közben felkavar ez a mindennapi kis eset.

Ahova én megyek, vajon nem ugyanezt teszik-e nap, mint nap? „Meggyógyul" – mondja a nővérke annak, akinek már csak napjai vannak hátra. „Ne beszéljünk a betegségéről" – kéri a hozzátartozó – „ ne fosszuk meg a reménytől!" S mosolygunk, akkor is ha szívünkbe mar a fájdalom, de ezt kell mutatni. „Jól vagyunk" akkor is, ha alig élünk, de ezt kell mondani, mert ezt akarják hallani – és nem lóghatunk ki a kórusból. Máskor, a megfelelő helyen és időben rosszul vagyunk, minden rossz és lehetetlen... Mert mindenkinek rossz most nagyon – és nem lóghatunk ki a kórusból. Nincs véleményünk – ha sokba kerülne, s megvan a véleményünk – ha az a kifizetődőbb...

Álarcosbál. De jó lenne, ha néhány napra korlátozódna és akkor is mindenki tudná, hogy tréfa az egész! Ámde jelenleg 24 órában takargatja a valót a legtöbb ember a környezetemben, és mondja, amit „mondani kell", s mutatja, amit „mutatni kell", mert a siker, a túlélés titka a megfelelő alkalmazkodás, hogy mindig azt a képet mutassuk, amit a környezetünk látni akar – vagy ami a legjobban elrejt minket a szem elől. S addig mutogatjuk a megfelelő képet, míg észre sem vesszük, hogy képmutatók lettünk...

Az Úr Jézus azt tanította: *„a szív teljességéből szól a száj..."* A lélektan tudománya pedig hosszan elemzi, hogy ami a szájon kijön, mert kijöhet, egy idő után átalakítja a szívet. S ennek a fele sem tréfa. A pillanatnyi érdekek szerint értelmezett és alkalmazott igazság – megalkuvás. S a megalkuvás minden esetben a személyiségen elkövetett erőszak. Álarc, ami mögött ott lapul egyre inkább eldeformálódó személyiségünk, s az idő múlása valóságos lelki gnómokat nyomorít belőlünk.

Hol az a sebész, aki képes leszedni rólunk álarcainkat, s az elvesztett egyéniséget „visszszaműteni"? Ki állíthat helyre egy ilyen lelket? „ Ki szabadíthat meg minket ennek a halálnak a testéből? – kiáltjuk Pál apostollal. S a válasz akkor és most is ugyanaz! Jézus! Ő a szabadító – még az egész életen át tartó álarcosbál résztvevőinek is!

Kulcsár Tibor

Három asszony ment vízért a kútra. Nem messze onnan egy öreg üldögélt a padon, és figyelte, hogyan dicsérték az asszonyok fiaikat. „Az én fiam – mondta az első – ügyes és fürge. Felülmúlja fürgeségben a falu bármelyik gyermekét." „Az én fiamnak – mondta a második – olyan hangja van, mint egy fülemülének. Ha énekel, mindenki csak hallgatja és bámulja őt." A harmadik hallgatott. „Hát te miért nem dicséred a fiad?" – kérdezte a két másik. „Nem tudom, mi miatt is dicsérhetném – válaszolta – az én fiam nem rendkívüli gyerek és nincs benne semmi különös."

Az asszonyok megtöltötték vödreiket, és elindultak hazafelé. Az öreg lassan követte őket. Látta, milyen nehezére esik az asszonyoknak, hogy a vödrüket cipeljék, és nem is csodálkozott azon, hogy egy idő múlva letették terhüket, hogy egy kis levegőhöz jussanak. Ekkor szembejöttek velük fiaik. Az első kézre állt és cigánykereket vetett. „Milyen ügyes gyerek!" – kiáltották az asszonyok. A második egy dalba kezdett, s az asszonyok meghatottan figyelték, könnyekkel a szemükben. A harmadik fiú odaszaladt anyjához, szó nélkül átvette tőle a vödröket és elindult velük hazafelé. Az asszonyok odafordultak az öreghez és megkérdezték „Mit szólsz a fiainkhoz?" – „A fiaitokhoz? – mondta csodálkozva az öreg – én csak egyetlen fiút láttam!"

* * * * *

Egyszer egy lelkipásztor arra sürgetett egy fiút, hogy legyen keresztyénné: „A vallás állandó öröm – mondta a lelkipásztor. – Nézz a nővéredre! Mennyire élvezi a vallást!" A fiú ezt válaszolta: „A nővérem élvezheti a vallását, de senki más nem élvezi a környezetében."

* * * * *

Hudson Taylor mondta: „Ha édesapád és édesanyád, leány- és fiútestvéreid, sőt a házatokban levő kutya és macska nem boldogabb azért, mert keresztyén vagy, akkor kérdéses, hogy tényleg az vagy-e."

Emlékeim

Emlékezni jó. A Biblia is sokszor említi, „emlékezzetek az útról", nézzétek elődeitek életét és életüknek végét, el ne forduljatok attól, amit tanultatok. Bár azt is tanácsolja, hogy ne nézzünk hátra, hanem célegyenest fussuk meg az előttünk levő pályát a célig.

Ungár Aladárral (1905-1970) elég későn találkoztam. Kivándorlása előtt (1959) pár évvel ismertem meg őt. Alliansz imanapokon ott ült elől – sokszor Kiss Ferenc orvos professzorral – a Wesselényi utcai, vagy a Felsőerdősor utcai imaházban. Szolgálatai rám nagy hatással voltak. Szuggesszív egyéniség volt. Mosolygós tekintete, közvetlen modora megnyerte az embert, hogy végig hallgassa, amit mondott. Tanításai, igehirdetései mindig érthetőek és egyszerűek voltak. Az Igét Igével magyarázta, összefüggéseiben hirdette az Ó és Új szövetséget.

Dörmer György lakásán találkoztunk először személyesen (Hársfa u. 33). Később derült ki, hogy 1935 óta bérelték ezt a lakást, és 1953-ig itt volt az evangéliumi könyvkerekedése is, ebben az aprócska, kétszobás lakásban. Majd az Ó utca 16 alatti lakása melletti imaházban hallgattam egy párszor. Mindig kedves és közvetlen volt, a zsidó származása ellenére is . 1959 után már csak a rádión hallhattam szavait (TWR), nagyon örültem, amikor LP-n (mikro barázdás lemezen) is hozzájutottam szolgálataihoz: Van élet a halál után; Az ember lelki igénye, Barnabás és még egy pár szolgálatához. Legközelebb már csak a jobb lába nélkül találkozhattunk. Betegsége miatt amputálni kellett a jobb lábát, de később, több műtét után a bal lábát is. Istentől kapott jó kedélye mindvégig megmaradt. Sőt, a műtéte után már tervezte a következő körutazását Magyarországra és Erdélybe.

Utolsó körlevelében ezt írta (1970 szept.): „Megemlítem itt, hogy a folyóirat által, a rádióadások és a sok levél által bensőséges, meleg kapcsolatban érezzük magunkat testvéreinkkel. Ez a szeretetteljes kapcsolat nem ismer felekezeti vagy egyéb határokat. Imádságunk átölel téged is, aki most olvasod, és oda helyez téged Isten kegyelmi széke elé. A legjobbat kérjük, és kívánjuk számodra és szeretteid számára: eleven, zavartalan közösséget Istennel, mert ez teszi lehetővé az engedelmes életet.

Isten nem fog megkímélni téged sem. Az Ő bölcs előrelátása szerint ad majd neked nehézségeket. Előfordulhat, hogy kétségbeesel önmagad felett. Belekerülsz félreértések, támadások pergőtüzébe. Isten pontosan azt engedi majd meg, amire szükséged van az előrejutáshoz. Talán túl jó véleményed van önmagad felől – le kell rombolja. Talán kényelmes vagy, fel kell rázzon. Megszokottak imádságaid? Nem szól hozzád az Ige? Nagyon sok oka lehet annak, hogy most épp így vezet. Bármennyire reád nehezedik a keze az életedre, javadat akarja. Úgy, ahogy e pillanatban vagy, nem tartasz ott, ahol kellene.

Röviden beszámolok még magunkról. Isten kegyelme lehetővé teszi, hogy láb nélkül is boldogulok, és tudok némileg segíteni magamon. Tudok öltözködni, mosakodni, az ágyból a kerekeskocsiba mászni és vissza. Ott ülök az íróasztal mellett nyolc, néha tíz-tizenkét órát dolgozom...

A munkám nagyon változatos, nem fárasztó, hanem üdítő. Hogyha néha gondoltok reánk, kérjük, imádkozzatok értünk. Kérjétek, hogy Isten adjon továbbra is erőt nekünk mindennap a munka végzéséhez. Eddig is az imádságok hordoztak minket. Éreztük, tapasztaltuk. Minden nap megköszönjük Istennek." Eddig az idézet.

Eszembe jut **Túrmezei Erzsébet** verse:

Lehetőségeink

(Ungár Aladár második lábamputációja után)

Lehet láb nélkül
bejárni a világot,
s lehet épp lábon
magunk körül forogni és maradni.
Lehet láb nélkül
elveszettet keresni,
s lehet épp lábon
ráérősen, tempósan sétálgatni.
Épp lábbal beszűkülni,
és láb nélkül távlatokat kutatni!
Lehet... lehet
Krisztustól láb helyett
Szárnyakat kapni.

Ki is volt Ungár Aladár?

Krisztust prédikálta minden sallang nélkül, ezért szívesen látott előadó volt minden hívő körben. Szeretetével mindenkit átölelt. Krisztusi indulattal kötözött sebeket, hajolt le a megvetetthez. Nagy bölcsességgel békítette ki a haragosokat, hitt és remélt ott is, ahol mások már régen lemondtak valakiről. Évtizedeken át aktív, vezető munkatársa volt a Magyar Evangéliumi Alliansz-nak. Ügyvezető titkára a Magyarországi Szabadegyházaknak. Testvérgyülekezetek „oszlopos" tagja, határokon innen és túl. Utolsó leheletéig terjesztette az evangéliumot írásban és az éter hullámain át. Rádiónk elődjénél fontos és kitartó munkatársunk volt, és hangján keresztül a fennmaradt hagyatékaként ma is van üzenete a rádió hallgatóinknak. Az esti középhullámú adásaink hallgatói számára ismerős lehet a hangja, de ami fontosabb, Isten élő üzenete. Andi bácsinkra emlékezve adta ki az Evangéliumi Kiadó a hagyatékból írásban ránk maradt hitmélyítő szolgálatokat 2009-ben, melynek címe: ***Íme, az ajtó előtt állok,*** és Ungár Aladár előadásait: ***Ahogy Isten meg láttatta velem...*** címmel.

Az élet és a halál Ura 1970 nov. 23-án magához szólította őt, testvérünket. Temetése Tuttlingenben volt a felolvasott Ige, az 1. Korinthus 15,54-57 alapján. Sírkövén két Ige áll:

„Christus ist mein Leben!"(„Nekem az élet Krisztus!") és „Igen, Atyám!"

Egy kortárs költővel fejezzem be az emlékek áradatát.

Lukátsi Vilma:

Epilógus helyett

Vasárnap született: a hét első napján,
és hétfőn, késő este ment haza.
Élete a két ünnepnap között telt el
hatvanöt éven át. Kicsiny szakasza
az őt megtaláló kegyelemnek,
örömszerző szenvedés talaján.
– A Hórebtől ment a Golgotáig –
a drága mondattal:
„IGEN, ATYÁM!"

Visszaemlékezett és összeállította:
Bödös József

„Mert éheztem és ennem adtatok...”

Amikor azért imádkoztam, hogy az engem foglalkoztató témák közül mit válasszak, egy ige nagyon szíven ütött: *„Mert a szegény nem fogy el a földről, azért parancsolom neked, hogy légy bőkezű az országodban levő nyomorult és szegény testvéredhez.” (5Móz 15,11)*

Évek óta – mostanában pedig különösen – nyomaszt a növekvő számú éhező gyermek és öreg kiszolgáltatott helyzete (a hajléktalanokról nem is beszélve). Ha az egész nyugdíjamat odaadnám is megsegítésükre, szinte semmit sem érne. Bevallom, sokszor törnek rám a tehetetlenségből fakadó negatív érzések, amikor az óriási pénzkidobásokról, panamákról hallok.

A Szentírásban sok ígéret, bátorítás olvasható, amibe kapaszkodhatok, mégis azt látom, hogy még a hívő emberek között is vannak olyanok, akik szükséget szenvednek. Persze mondhatnánk, hogy a gyülekezet törődjön velük, segítse őket, de ezeknek a közösségeknek mi vagyunk a tagjai, akik szintén egyre nehezebben fizetjük a drasztikusan emelkedő közüzemi számlákat és gyógyszereket. Kicsit szomorkás állapotomban – amint máskor is–, a Bibliában kerestem a válaszokat kérdéseimre.

A már említett Ige Mózes 5. könyvében olvasható. Tehát Isten már akkor kijelentette, hogy szegények mindig lesznek, de követőinek megparancsolta, hogy gondoskodjanak róluk.

A Szentírásban éhinségekről is olvasunk. Különösen megdöbbentett a 2Királyok könyve 6. fejezetében olvasható történet, miszerint a Samáriában kialakult éhinség miatt saját kicsinyeiket kellett volna megfőzni, hogy enyhítsék éhségüket. Amikor egy kétségbeesett asszony a várfokon sétáló királynak panaszolta e szörnyűséget, ő így válaszolt: *„Ha az Úr nem segít rajtad, én hogyan segítsek?”* Aztán megszaggatta ruháját, és úgy ment tovább a várfalon. Akkor Elizeus próféta közvetítette Isten üzeneteit, parancsait, és megmondta, hogy véget ér az éhezés, de nem hittek neki. Azt olvastam, hogy a próféták közül ő tette a legtöbb csodát.

Nagyon szeretem a következő történetet, mert mindig tükröt tart elém: milyen a hitem és a bizalmam az Úr iránt? A 2Királyok 4. fejezetében olvasunk arról az özvegyasszonyról, aki elpanaszolta Elizeusnak, hogy hitelezői már a két fiát akarják elvinni rabszolgának. Olvassuk el az egész történetet, hogy tett csodát a próféta egy korsó olaj megszaporításával. A szívemet megmelegíti ennek a szegény asszonynak a hite és feltétel nélküli bizalma. Nem vitatkozik, nem kétségeskedik, akármilyen képtelenségnek is tűnik Elizeus parancsa – szó nélkül engedelmeskedik. Ugyanebben a fejezetben olvasunk arról is, miként eteti meg Elizeus a népet egy kenyérből (ez Jézus csodatételére mutat).

Visszatérve a jelenbe, tudom, hogy rólunk is gondoskodik a mi Urunk, hiszen számos igéretünk van erre, mégis nyomaszt, hogy nem tudok mindazokon segíteni, akiknek a szükségeit ismerem. Sok imaharc után, a Máté ev. 25,35-41 részéből kaptam meg a választ kérdéseimre. Jézus az utolsó ítéletnél mondja ezt a jobb keze felől álló juhainak: *„…amikor megtettétek ezeket (olvassuk el a Jézus által felsoroltakat) akárcsak egyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.”*

Mindennapi csendességünkben kérjünk bölcsességet, látó szemet, halló fület, hogy megértsük, mit kíván tőlünk aznap a mi Urunk és azt tegyük is meg!

Zika Klára

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjetek az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány Lelkiposta	A Biblia üzenete	Rádió üzenet
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Lelkiposta	Riportbeszélgetés

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

A NEM AKART GYERMEK

Az unokatestvéremnek lánya született, - mesélte K.V. főorvos -, amikor megszületett a lány, azon gondolkodott, hogy egyáltalán gyermek-e. Egyszerűen torzszülött volt. Az unokatestvérem és a felesége szép termetű emberek, megdöbbentek a jövevény láttán. 21 éves volt az unokatestvérem, felesége 19, amikor a gyermekük megszületett. Az unokatestvérem minden áron intézetbe akarta adni, mondván, hogy előttük az élet, nem tehetik tönkre azzal, hogy egész életükben ilyen teremtményre nézzenek.
Ráadásul az orvosok alátámasztották, hogy mindketten egészségesek, csak rajtuk múlik. Ha gyermeket akarnak, minden valószínűséggel egészséges lesz. Miért komplikálnák az életüket ilyen fiatalon? A nagyszülők is egyetértettek, hogy az unoka – az első unoka – nem olyan, mint amilyenről álmodoztak. Úgy nézett ki, hogy a gyermek olyan házba kerül, ahol szerzetesnővérek gondoskodnak a hasonló sorsú gyermekekről. Szeretik őket, gondoskodnak róluk, a saját szüleik sem szerethetik jobban.
Az unokatestvérem felesége azonban megmakacsolta magát. Nem. Nem. A gyermek az övék, és velük marad. Az unokatestvérem szerette a feleségét, és mivel a felesége választás elé állította: vagy gyerek, vagy válás, nem sokat gondolkodott. Így a gyermeket pólyában hazavitték.
Megszokták. Aki először látta a gyermeket, nem értette, hogyan lehet ilyen teremtményt megszokni. A lány növekedett, nagyon kedves, angyali gyermek volt, nem angyali testben. Gyors volt és szellemes.
A szülőknek még két gyermekük született, szépek, egészségesek, akik nagyon szerették a nyomorék testvérüket, kocsiban sétáltatták az utcán, és nem törődtek azzal, hogy a többiek kinevették. A templomban saját különleges széke volt a hibás lánynak, hogy tudjon ülni és énekelni a többiekkel.
Az unokatestvér és felesége megöregedtek, gyermekeik szintén, az egészségesek kirepültek a családi fészekből, a nyomorék lány otthon maradt, nem halt meg, ahogy az orvosok megjövendölték. A család azok közül való volt, akik szerették egymást, boldogok voltak, nevetés volt a házban reggeltől estig. A házaspár már nem tudta elképzelni sem, hogy valamikor azon gondolkodtak, hogy a lányuk valamilyen intézetben növekedjen. Végül is: a test boríték, a lélek a levél. Hiába nézed a borítékot, a levél a fontos.
Az unokatestvéremnél 45 éves korában leukémiát állapítottak meg. Összetört. Egy munka közepén volt, amit be akart fejezni, hiába látta a munka végét, mindennek vége. Teljes vég. Amikor az optimista törik össze, az nagyon szomorú. A feleség próbálta vigasztalni, de mindhiába, ha ő is egész nap sírt.
Megfelelő donort kerestek, aki csontvelőt adhatott neki. A feleség felajánlotta, de felvilágosították, hogy ő nem megfelelő, nagyon nehéz megfelelőt találni. A nemzetközi adatbankban kell keresni, hogy a feltételek adottak legyenek. Sikeres lehet a keresés, de gyakran sokat kell várni.
Igen, talán sejtitek, hogy ki volt a donor. A lányuk. Az a teremtmény, aki levél volt, a Teremtő által küldött levél. Rögtön felajánlotta a segítségét. Testvérei nem feleltek meg a feltételeknek, ő volt az egyetlen, aki számításba jöhetett.
Az, hogy miért mondtam el az esetet, a küldetéssel függ össze. Nem fogok a nehéz operációról, az imákról, a család megpróbáltatásairól beszélni... Mindenki, aki volt hasonló helyzetben, el tudja képzelni. Valami másról akarok beszélni, a szimbólumról. Értitek?
Tegnap látogatóban voltam az unokatestvéremnél, minden istentiszteleten a családjával együtt vesz részt. Ültünk az asztalnál, beszélgettünk, az unokatestvérem egészséges. Boldog. Nevettünk abban a burokban, ami azokat az embereket veszi körül, akik szeretik egymást, a bizalom, a szeretet, a boldogság felhőjében.
A lányra néztem. Arra a legidősebbre. Könnyes volt a szemem a meghatottságtól, attól a szeretettől, ami igazgatja a sorsunkat, és nem szűnik meg bennünket szeretni.
Mindegyikünk egy levél. Egy levél, amely a születésünkkor van elküldve erre a világra, levél, amely szeretetből, szeretettel van elküldve. Elutasítjuk a leveleket. Elküldjük a sötétbe, felbontatlanul... Visszaküldjük, mintha a címzett ismeretlen lenne, mintha nem is tudnánk, hogy az édenből jött levélnek mi vagyunk a címzettjei. De ONNAN nem jönnek fölösleges levelek. Minden levélnek megvan a pontos értelme.
A lánynak, aki velünk ült az asztalnál, mély szemei voltak. Az egyetlen, ami szép az emberen, az láthatatlan... Szeretjük a láthatót, és azt nevezzük szépnek. Szeretjük a borítékokat. És nem fogadjuk el a nekünk címzett leveleket. Leveleket ONNAN. És mérgelődünk, mint mindenki, aki a boríték szerint választott, és nem a levél szerint.
„Uram”, – imádkoztam, amikor az unokatestvéremtől eljöttem karácsonykor – „URAM”, adj erőt, hogy ne csapjon be a boríték, hogy elfogadjam a levelet. A Te leveledet. Mert mindegyik leveled a mi megmentésünkre íródott.

Csehből fordítva (a szerző ismeretlen)

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428